

# KUNSZENTMÁRTONI UJSÁG

TÁRSADALMI HETILAP

## ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre 8 k., félévre 4 k., negyedévre 2 kor.  
Megjelenik minden vasárnap. Hirdetéseket felvesz  
a kiadóhivatal.

Felelős szerkesztő a háboru tartamára:

**MEZEY ISTVÁN**  
kántor.

SZERKESZTŐSÉG: Kölcsey-utca 1197 sz.  
Dr. Kovács József ügyvédi irodájában.

KIADÓHIVATAL: Wolf Dezső könyvnyomdája

## Montenegró kapitulált.

Nikita bácsi, az ő, öreg kecske pásztor gondolt egy nagyot és lerakatta a fegyvert. Kecskét őrizni a hegyek ormán, andalító duda szó mellett feltétlenül kedélyesebb dolog, mint azokat a hegyeket fegyverrel a kézben ellenségtől védeni, mert hiszen az ellenség katona, aki bizony löni szokott, ami 30 és feleseink, 42-eseink pedig nagyon goromba, kiméretlen ágyucskák, tüzérségünk pedig kitünően képzett gyerekekből áll, akik tudnak löni.

A hatalmas erősség, a tenger kulcsa, Lovcen elesett. Ez a sors érte csakhamar Cetinjét is Nikita szomszéd kies fővárosát. Kész volt a hurok, mértani pontossággal hajították azt a kis államocska nyakába, s amikor a lélegzet már már elakadt, amikor a szorítás nagyon fájdalmassá vált, tenni kellett valamit, valami olyast, ami megmentse az életet.

És lerakták a fegyvert. Ez volt a

menekülés egyetlen módja. Csend van azóta a fekete hegyek országában, hallott csend, az ágyuk rémes bömbölése, a fegyverek ropogása elhallgatott, a megriasztott s alaposan észretéritett nép félve vonult be hegyei közzé, Nikita bácsi pedig komoly gonddal tárgyal komoly emberekkel, akik egyáltalán nem értik a tréfát, s mert amikor ezt szomorúan saját kárán tapasztalta, jobbnak látta ahhoz az eszméhez térni: **mentsünk meg amit lehet.**

Óriási jelentőségű reánk nézve, ez a kapituláció. A háboru kezdetén, amikor úgy nőttek ellenségeink, miként tavaszi eső után a gomba, aggodalommal tekintettünk a bizonytalan jövő elé. Azóta más fél év telt el, amely idő alatt vitéz szövetségeseinkkel karöltve, világot bámulatba ejtő csodadolgokat produkáltunk. Ellenségeink tapasztalhaták velük szemben óriási fölényünket, erőnket, mert a központi hatalmaknak aránylag jóval kisebb serege, bár a különböző harctereken szétforgácsolva van is, de mindenütt vitézül megállja

helyét s eddig diadalt, diadalra aratott.

Montenegró kapitulációja is egyik elismérése a központi hatalmak legyőzhetetlenségének. Mert ne hidje azt senki, hogy ezt a kapitulációt előidézni könnyű dolog volt. Korántsem! Montenegró keménydió. Már a természet maga úgy alkotta, hogy ellenség oda egy könnyen be nem tehetette a lábát. Csupa hegy, csupa szikla, csupa erősség s ezeket védte egy nép, amely a fegyverrel szintén tud bánni.

S mégis hiába volt minden. Szerbia után Montenegrón volt a sor s Montenegró nem kerülhette el sorsát. Ez a két államocska volt az európai békének örökös hollygatója, állandó poklot a békétlenség tüzeit tápláló, szító náció! Most megértették velük alaposan, hogy mi is az a béke! A lélekharang, amely megkondult felettük talán megtanítja őket a béke szeretetre. Más fél éves gigászi harcok után megindult hát a béke galambja, hogy áldásait szét hintse a földön. Monte-

## Rabnők.

Irta: Szentimrey Mártha.

— Szerencsétlen gyermek! Nem akartál dolgozni! Az én jövedelmemből nem élhetünk meg ketten — már most mi lesz veled? A vizbe ugrasz, vagy...? Ami a «vagy» után következett, az olyan borzasztó szó volt, hogy talán belehalok, ha megértem. Szerencsére akkor nem értettem. Csak a vihart láttam, mely apám bensejében dult.

Térdelve, összetett kezekkel kérleltem: Dolgozni akarok! Mindent akarok, édes jó apám... Csak rokonokhoz ne küldj többet, csak most próbáltam, hogy esik az, de annál borzasztóbb semmi sem lehet... hiszen téged ócsároltak előttem...

Egy mély sóhaj válaszolt nekem. Ő a pamlagsarokba roskadt, én térdére fektettem könnyes arcomat. Forró kezeink egymásba simultak. Mély sötétség borult a szűk udvari szobára, künn sikongott a szél.

— Mi lesz most? Mi lesz most? Ugy véltem ezt sikoltja. Hűvös volt a szobában, de homlokomat izzóvá fűtötte a gond.

Másnap bejött hozzánk a velünk egy ház-

ban lakó szőke zongoramesternő. (Egy elszegényedett baronesse.)

— Képzeld, Vésztoi ur, milyen bajban vagyok. A féllábu grófnőnek megint elment a társalkodónője, s újra engemet bizott meg azzal, hogy szerezzek neki valakit. Pedig már ellenkezik lelkiismeretemmel ez a megbízás, hisz egy hónapnál tovább egy se bírja ki. Egy cseppet sem csoda, hisz én csak kétszer hetenként zongorázom neki egy-egy órát, de mindig hálát adok az istennek, ha újra kijövök a friss levegőre.

Apám elgondolkodva nézett a távolba, majd hirtelen szólt.

— Nem ajánlaná kis leányomat a grófnőnek?

A baronesse összecsapta a kezét.

— Mon dieu! Micsoda gondolat? Volna szive börtönbe vetni ezt a szegény fiatal gyermeket? Hiszen nem szokta meg az olyan életet.

— Volna! — felelt apám. A nyomort és bünt se szokta meg. Pedig — munka nélkül választania kellene a kettő között. Egyelőre én választok helyette. Inkább börtönbe tudjam, onnan még kiszabadíthatom, ha fordul a kocka.

A szőke baronesse okos volt és jószívű. Kézen fogott s én ép oly engedelmesen mentem vele, mint a kövér doktorral. Csakhogy kevesebb bizottsággal, több szivdobogással. De bármi várt is reám: annak örültem, hogy egy városban maradok az édes apámmal.

A hosszú keskeny apáca-utcán mentünk végig, le, egész a folyópartig. Ott lakott a féllábu grófnő, akinek történetét a baronesse me- netközben elmondta. Husz évvel ezelőtt híres szépség volt ő, ki polgári sorsból emelkedett fel a kiváltságosok világába. Azonban csontszu támadta meg s csak nyolc esztendei kínos szenvedés után egyezett bele, hogy Billroth tanár levágja jobb lábát. Az operáció sikerült. A tövig femetszett láb dacára, mely boldogtalan tulajdonosa előtt tért pihenni a családi kriptába — a grófnő életben maradt. Azonban az operációt megelőző sok évi szenvedés s a szenvedések csillapítására alkalmazott szerek feldúlták egész idegrendszerét.

Nehéz vaskaput tárt fel előttünk a csengetésre egy ősz inas. A nagy komor teremben piciny, összezsugorodott, feketeselyemruhás matróna, a grófnő édes anyja fogadott. Nyolcvanadik évén is tul volt a reszketeg fejű urnő. Aggodalmát fejezte ki fiatalságom felett, de

negró megkezdte, megtette az első lépést, azt a lépést, amely mindenben a legnehezebb, a többi utánna már könnyebb. Tápasztalhatták ellenségeink, hogy mi nem fáradunk, másfél évi állandó s alapos püfölés után is oly izmos még karunk, mint kezdetben volt a jó példa előttük van, ezután meg ha valaki piszkálódik, szurkálódik s ezért kikap, ismerje be becsülettel, hogy megverték.

## Egyről-másról.

**Egy kis piac.** Lassan, lassan, de úgy látszik bele tanulunk már a rendbe. Az elmúlt szerdán már nem tapasztaltunk az eladó közönség részéről semmi rendelleneséget. Igazi örömmel konstatálhatjuk ezt, mert bebizonyítása ez annak, hogy végre valahára eladó közönségünk belátja, hogy a törvényhez alkalmazkodni kell annál is inkább, mert annak megszegése szigorú büntetést von maga után. Az árak megszabására nagy szükség volt, ezt el kell ismerni. Még ez meg nem történt, hallatlan dolgok mentek a piacon. Szegényebb hivatalnok ember, aki piacról él, ki sem mert menni vásárolni! Az eladó kénye kedve szerint állapította meg az árakat, s azért mert a csizma, a cipő, a ruha drága, ezek árát is a vevőn akarta bevasalni. S a szegény vevő, akinek nemcsak ruházkodni, de élni is kell — fizetett és sirt! Ezért volt nagy szükség az árak maximálására, amellyel minden eladó meg lehet elégedve. Piacunk állandóan népes, s minden cikk bőven kerül eladásra. Lakosságunk tetemes része gazdálkodással foglalkozik s egy-egy gazdaság, legyen az bár kicsi is, de állandóan ad piacra való élelmi cikket. Ez ellen panaszunk soha sem volt, amit szemünk szánk megkívánt, mindég megtaláltuk

a piacon, csak hogy a nagyon közelmúltban nem bírtuk megfizetni az egyes élelmickek árát. Ezen is segítve lett az árak megsabása által s ma már tűrhetők az állapotok. Rendőrhatalóságunk, polgáreink mostanában a vevő közönség ellen panaszkodnak. Nagy fokban türelmetlenek. Alig várják, hogy az eladó letegye a piacon eladásra szánt cikkét, már felkapják azt, sőt kikapkodják egymás kezéből s akinek aztán legjobb lába van, az elszalad a község házához s ott fizeti ki a megszabott árat. Pedig hát nincs értelme a türelmetlenségnek. Élelmi cikk bőven kerül eladásra s az árak 11 órakor is ugyanazok mint 7 órakor. A régi jó világban bizony néha órákat is eltöltöttünk a piacon, hogy kibőjtöljük az eladót arra számítva, hogy később ha megunja az ácsorgást majd ocsóbban ad. Most sem feltétlen muszáj mindenkinek percnyi pontossággal azonnal bevásárolni, amint a piacra betette a lábát. Ezzel az ellenőrző közegek munkáját nehezítjük meg és csinálunk nagyon fáradságos munkát nekik, előidézójévé válunk felesleges hátránynak és rontjuk saját egészségünket, mert a düh, a méreg nem orvosság a szervezetnek.

Türelem, higgadság, nyugodtság, a vevők részéről, törvény tisztelet, belátás az eladónál, ezek fogják fenteni a piacon a csendet és rendet.

**Árvíz.** A folytonos esőzés következtében egész országszerte megáradtak a folyók és kilépve medreikből sok felé tetemes károkat okoztak. Isten csapás van rajtunk. A háboru okozta óriási drágaság, a kedvezőtlen időjárás, amely nem engedi meg, hogy földjeinket bevehessük s még hozzájárul a szokatlan időben bekövetkezett árvíz, mely nagyon sok helyen tönkretette azt a kevés vetést is, amely meg volt. Bennünket is megijesztett a Körös. Régen nem tapasztalt magasságot ért el a víz és csak kitünő erős gátjainknak köszönhetjük, hogy komolyabb baj nem történt. Az érközi tanyákon lakók

közül nagyon sokan beköltöztek a biztosabb menedéket nyújtó városba, a gátak őrzésére pedig katonaságot kellett kérni. Ezer szerencse, hogy az időjárás csendes volt, mert ha erős szelek lettek volna, talán nem bírt volna ellen állni gátunk az óriási viznek. Pár nap óta végre beállott az apadás s ha az időjárás nem fordul újra esősnek, remélhető, hogy hamarosan lemegy az ár és községünk elkerüli a veszedelmet.

## HIREK

Kunszentmárton, 1916. január 23.

### A HONVÉD KEDVESE

Hunyd le gyémánt szemed, késő már az este.  
Hunyd le édes lányom, aludj, tente, tente.  
Hajtsd ide kis fejed, homlokodra teszem,  
— Hogy ne félj az éji sötétben — a kezem.

Forró a homlokod, mi lelt gyöngyvirágom?  
Nem tudom, de vagyon szörnyű látomásom:  
Csapatok rohannak csapatok nyomába,  
Zajongó zivatar ezeknek utána.

Álom az csak édes, álmodozzáll szépen,  
Ringasd el a telked álmod tengerében;  
Hunyd le könnyes szemed, aludj, tente, tente.  
Ne félj, bizd magad a jószágos Istenre.

Látod-e ott, anyám, messze, a sötétben,  
Mint küzd a két csapat véres csatátéren;  
A haldoklók jaját hallod-e, mily tompa...  
Szorítsd ó a kezed jobban homlokomra!

Megborzad az anya, folytatja a lányka:  
Küzd az egyik csapat vitézül-hiába...  
Látod-e, egy ifju most rogy holtan össze,  
Gazdátlan paripák száguldnak fölötte.

Gazdátlan paripák szilaj dobogása...  
Küzd az egyik csapat vitézül-hiába.  
Félre beszél, mi lelt?... bu száll reám érted.  
Anyám, a szívemben pokoli kint érzek!...

azért megígérte, hogy próbát tesznek velem, s azt is, hogy havonta egyszer, egy délutánra hazamehetek az édes apámhoz. De tudomra adta azt is, hogy apámnak engem meglátogatnia soha sem szabad.

— Mert leányom nagyon fél mindenféle ragályos betegségtől. Épen azért, aki őt ápolja, annak a külvilággal érintkeznie nem szabad. Különben még nekem sínes szabad bejáráshoz, csak akkor kereshetem fel, ha hivat... ritkán történik, rendszeren ha valami baja van.

Elbucsztam a baronessétől s az ősz inas a főépületből gyönyörű platánsorok között a kert közepén álló pavillonhoz vezetett. Komor épület volt, csukott redőny-szemű. Egy napszámos hosszú póznára kötött, puha kendővel hessegette közeléből a verebeket.

A grófnő nem bírja elviselni a madárcsergést! sugta az öreg inas. Intett, s hangtalanul, lábujjhegyen léptünk egy szobába, hol cipőimet lehunza s helyettük puha, sarkatlan nemez papucsokat húzott lábaimra. Aztán megnyomott a falban egy rugót, mire egy fehér ajtó két szárnya nesztelenül tárult fel. Az inas kissé félrehajtotta a nehéz biborbárony portieret s jelekkel adta tudomra, hogy lépjek be.

Engedelmeskedtem. Az első pillanatban semmit sem láttam a teljesen elsötétített szobá-

ban s félszegen állva maradtam a süppedő szőnyegen.

— Jöjjön közelebb! — hívott egy végtelenül szenvedő hang. Csavarja föl a villanyt! Ott, ott van mindjárt a keze ügyében. Megtá-láltam. Most, hogy zöldes fényben ragyogott a szoba, megláttam urnómet. A sarokban egy nyoszolya állt s azon ült, derékig rózsaszín selyemtakaróval letakarva, mely fagyatkozását elrejtette. Fekete csipke-kendő alól kiragyogó aranyhaj. Egy angyalarc, melyre pokoli szenvedések nyomtak bélyeget. A nyoszolya oldalán lefüggő viasz-fehér, piciny kéz. Lehajoltam, hogy megcsókoljam.

Sikoltva tiltakozott.

— Nem... nem... ne érintsen! Hát nem tudja, hogy nekem minden fáj? Még a paplan is szorít.

Aztán egy ébenfa asztalkára mutatott, melyen karos ezüst gyertyatartók állottak.

— Gyűjtsön gyertyát. A villany sérti a szememet. Az asztalkán van egy francia könyv, olvasson valamit. De ne nagyon hangosan, mert azt nem bírom el. Ne is tulságosan halkán, mert attól meg fejfőresöt kapok.

Felolvastam neki, azt hiszem Anatole France valamelyik művét. Többször félbeszakított, mert nem találtam el az idegeihez mért

hangot. De bárhogyan is olvastam: nem figyelt reám. Közben elszunnyadt s midőn ezt látva felhagytam az olvasással — felriadt.

— Mért nem olvas tovább? Csak addig tudok aludni, míg felolvas. Éjszaka nem alszom. Rettenő görcsök kineznek. Ébren alszik-e? Mert mihelyt hívom, talpon kell lennie.

Igértem, hogy éber leszek.

— Most hagyjon magamra. Oltsa el a gyertyát. A mellékszoba a magáé. Ott a szekrényben talál munkát. Az én testem nem tűri meg az új felhőneműt. A régin pedig minden mosás után lyukak vannak. Azokat kell finoman megstoppolni.

Távoztam. Udvarra nyíló, rostélyos ablaku szobámban felfedeztem a szekrényt s benne 24 inget, tüt, gyűszűt, ollót, himzőpamutot. Amint az egyes ingeket a világosság felé fordítottam, hát nincs annyi csillag az égen, ahány lyuk azokon volt. Hiszen ezekből egész nap egy darabot se lehet kijavítanom.

Azért türelmesen hozzáfogtam. Leültem az ablakhoz, mely a kockakövel kirakott udvarra nézett, épen a címeres vaskapuval szemben. Dolgoztam. Délig halálos csönd, melyet csak egy-egy sóhajtás szakított meg a mellékszobában.

(Folytatjuk.)

Zug, bömböl a vihar, nagyokat kiáltva,  
Iszonyu kezével az ablakot rázza...  
Jaj, micsoda éj, ez! jaj micsoda álom!  
Anyám, édes anyám, jaj, be nagyon fádom...

FÁZOL pici gerlám? pedig MELEG vagyok.  
... Eressze bé anyám az én szép galambom.  
Eressze bé gyorsan, ő zörög kinn, hallja...  
Nem harcolhat tovább, eltörött a kardja...

Jaj, micsoda éj ez! jaj, micsoda álom!  
Nagyot sikolt a lány... most esett el, látom,  
Hogy bugyog a vére, szíve át van löve...  
... Elszunyadt, alszik a honvéd szeretője...

— Elmult a vad vihar, elmult a vad álom...  
Sűrű köd hömpölyög lassan a határon.  
Sűrű köd borítja be a csatateret,  
Melyen ott van most is — BÁR HOLTAN —  
[a sereg.]

... Őszre jár az idő, őszre, késő őszre...  
Temetnek egy leányt a fekete földbe...  
Az a hir jár róla szerte a világra:  
Álmodott valamit s megölte az álma...

m-1.

— **Személyi hir.** Gulyás István káplán, aki betegségének gyógyítása céljából hat hetet a Császárfürdőben töltött, friss és jó egészséggel tért haza a mult héten.

— **Tilos a péksütemény.** A pékek ezután kenyéren kívül egyebet nem süthetnek. Tehát nem lesz kifli, nem lesz zsemle. Bizony amilyen silány termék elé nézünk, örüljünk ha kenyérünk lesz. A cukrászoknak is megvan tiltva minden olyan sütemény készítése, melynek előállításához 50 % lisztnél többre van szükség.

— **A világháború költségei** a lefolyt 17 hónap alatt kerekaszámban 160 milliárd K-ra rugtak. Ezzel szemben az összes hadviselő államok adóssága 1914. júliusában 170 milliárd K-t tett, amely összeg a következőképp oszlott meg:

Ausztria-Magyarország	18
Németország	35
Anglia	41
Franciaország	21
Oroszország	25
Olaszország	7

A mostani világháború költségei havonként mintegy 9 milliárd K-t, naponként mintegy 300 millió K-t tesznek. Az 1870/71. háború költségei mindkét félre nézve együttvéve 3 milliárd K-ra rugtak. A háború 8 hónapig tartott és így egy-egy napra 15 millió K jutott. Az orosz-japán háború 16 havi tartama alatt 9 milliárd K-t nyelt el, ami egy-egy napra 17 millió K-t tesz.

— **Hólyagos himlő.** A szomszéd járások több helyén fellépett a hólyagos himlő. A csunya, veszedelmes betegség elfojtására minden óvintézkedést megtettek. A mi járásunkban még sehol sem fordult elő, de azért óvakodjunk. Itt is, mint minden járványnál fő a tisztaság, azért erre nagy sujt helyezünk.

— **A tengeri szállítási igazolványok.** A földmivelésügyi miniszter a közszükségleti célokra igényelt tengeri mennyiségek biztosítása céljából elrendelte, hogy senki részére sem szabad tengeri szállítására igazolványt kiadni. Ennek folytán tengerit csak a H. T. és ennek bizonyosai vásárolhatnak és szállíthatnak kizárólag közszükségleti célokra.

— **Bátor polgár örök.** Polgároink amióta a háború kiütött, azóta állandóan derék munkát végeznek. Éjszakai nyugalmukat feláldozva, örködnék a községi lakosok vagyona felett, felügyelnek a személyi biztonságra, heti piacainkon fentartják a rendet, egyszóval közérdekből, szívesen teljesítenek minden rendőri munkát. Nyugalomhoz szokott embernek pedig nem lehet kényelmes dolog éjszaka, sárban, esőben, fagyban, vállra vetett fegyverrel róni az utcákat, de ők ezt legkisebb panasz nélkül teszik, hogy polgár társaik nyugodtan aludhassanak. És bizony eddig is már nagyon sok esetben akadályoztak meg olyan tetteket, amelyekből akár vagyoni, akár személyen elkövetett testi kár származott volna.

Igy történt ez az elmult héten is. Van nálunk egy igen kedves alak, aki unalmas óráiban — amikor t. i. agyáról pillanatra el száll a sötétség — Vereb Márton névre hallgat. Annak idején — a mozgósításkor — őt is elvitték a katonasághoz. Ugy látszik azonban, hogy a subordinációval egyáltalán nem volt kibékülve, mert hamarosan bucsut intett a kaszárnyának, megszökött s mintha a legtermészetesebb dolgot cselekedte volna, folytatta a régi szélhámos életet Kunszentmártonban. Körözték, keresték, elcsipték s annak rendje és módja szerint vissza is vitték a katonasághoz. No de nem azért „veréb” ő, hogy csak úgy megbéküljön a kaján sorsal, őh korántsem, újra kirepült a kellemetlen kalickából és ismét itthon termett.

Ujból elfogták s miután ott a tréfát nem értik, beosztották az első menet századba s szép csendesen elindították a harctérre. Ámde Vereb uron nem lehet kifogni, ő ki sem állhatja a katonaságot és nem akar harctérre menni, mert ott tán még — Isten bocsáss — lőnek is!! Kapta tehát magát s egy őrizetlen pillanatban leugrott a robogó vonatról s aztán Isten veled vonat, szervusz cimborák, ő pedig szép csendesen ballagott haza felé! Itthon aztán kezdett garázdálkodni. Fogott egy nagy ebadta éles kést, egy üres zsákot és megindult szerepelni. A tanyákra helyezte az első szintért s ott össze is szerzett egy egész zsák galambot. Uglátszik szereti a galamb paprikást, ez azonban csak kenyérral élvezhető, az pedig nem lévén, rekvirálni kellett. Alkonyaton kísértalt az alsó munkás házakhoz s ahol férfit nem sejtett otthon, betért a házakhoz és hangos fenyegetések között kenyeret követelt. Nagy riadalom tört ki az alsó részen, meg is ijedtek a késsel fenyegetőző embertől s egy pár bátrabb asszony befutott a városba segítségért. Egyik polgárőrünkhöz nyitottak be, kinek lakása utjukba esett s elmondván az eseményt közbe lépését kérték. Derék polgárőrünk, szomszéd polgárőr társával azonnal kiindult a helyszínre, ahol nyakon is csipték a garázdálkodót s kezét összekötözve hajtották maguk előtt a község házához. Utközben azonban történt valami. A megkötözött Vereb a plebániához érve valahogy kiszabadította kezeit és futásnak eredt. Futott, futott, amint lábai birták, úgy látszik jól birták — a felsz is ösztönözhetette — elég az hozzá nyoma veszett, eltűnt! Derék polgároink a hozzájuk csatlakozott községi lakosokkal sokáig üldözték a futót, de sötét is lévén nyomat tudott veszíteni. Most körözik a sokszor kirepült Verebet.

— **Ólomtárgyak bejelentése.** A következő — teljesen vagy túlnyomó részben — ólomból készült tárgyak összeírás végett az előjárásnál bejelentendők:

1. drótok lemezek, lapok, továbbá számszámok és gépek járuléka, u. m.: satupadok ólombetétei, alátétek kiöntések s hasonlók.
2. plombák és egyéb ólomrákok.
3. sulyok, u. m. ellensúlyok, huzósúlyok, golyók és egyéb ólomöntvények.
4. vitorlás hajók ólomballasztjai.
5. betűk, írások és tereotyplapok az ily ócska anyagokat is ideértve.
6. csövek (őnozza, vagy önbetéttel is) csökigyók és vizzárak.
7. szerelvények u. m. csapok, szelepek, szivattuk stb.
8. vedrek, medencék, üstök, tartányok, retorták és egyéb készülékek, edények.
9. kamarák ólombélései és egyéb ólombélések.
10. akkumulátorlapok.

A felsorolt tárgyak bejelentésére mindenki köteles, akinek ily tárgyak birtokában vannak.

Nem köteles bejelentést tenni az akinek készlete a felsorolt tárgyakból 25 kgt. meg nem halad.

A bejelentéshez nálunk az előjárásnál kapható bejelentési lapokat kell felhasználni.

Aki a rendeletben meghatározott tárgyakat be nem jelenti, kihágást követ el és két hónapig terjedhető elzárással és 600 koronáig terjedhető pénzbírsággal büntetendő.

— **Kivonat az anyakönyvből.** Kunszentmártonban 1916. január 15-től január 22-ig születtek: Dósa Antal, Molnár István. — **Házasságot kötöttek:** Bajnóczki István és Szaszko Mária. — **Elhaltak:** Harangozó Erzsébet 8 éves, Kuna Mátyás 51 éves, Zs. Hegedüs Julianna 8 napos, Papp Ferenc 68 éves, S. Tóth András 82 éves, Kiss F. Károly 4 éves, Mácsai Rókus 73 éves, Huszár János 9 éves, Zs. Hegedüs Imre 15 hónapos.

## Kunszentmártoni Ujság

cimű hetilaphoz egy

## lap kihordó

kerestetik. Értekezni lehet e lap kiadó-hivatalában.

### ORVOSOK

ajánlják, mint legelismertebb köhő- és ellen-szert a **KAISER-féle**

### Mell-karamellákat

a Három fenyő védjeggyel.

Milliók használják

### Köhögés

Ellen. Rekedtség, elnyálkásodás, számarköhögés, katarus gégefájás stb. minden előforduló hűlés ellen.

6100 köszönő s hálalevél orvosoktól s magánosoktól igazolják a biztos eredményt.

Étvágygerjesztő és legizletesebb bombonok. Csomagonként 20 és 40 fillér, dobozonként 60 fillérért kapható Kunszentmártonban

LUKÁCS ANDOR és POPOVITS GÁBOR  
Tiszaföldváron Goldman Adolf  
gyógytárában és minden hazai gyógytárban.

## ÚJ TEMETKEZÉSI VÁLLALAT!

Tisztelettel van szerencsém Kunszentmárton és vidéke nagyrabecsült közönségét értesíteni, hogy teljesen új temetkezési üzletemet **BELEZNAV ISTVÁN** ur házában (TITTEL KAROLY ur szomszédságában) helyeztem el, ahol is a mai kornak megfelelő s a legkényesebb igényeket is kielégítő LEGÚJABB és LEGDISZESEBB

## TEMETKEZÉSI vállalatot

rendeztem be. Raktáron tartok: **érckoporsót, fakoporsót, szemfedelet, sirkoszorukat** és a temetkezéshez szükséges legújabb diszes ravatalozási cikkeket.

**Új üveg gyász kocsim** kívánatra minden temetkezésnél rendelkezésre áll a nagyrabecsült közönségnek.

Amidőn erről a nagyérdemű közönséget értesíteni bátorkodom, már ezuttal is kijelentem, hogy ugy olcsó árak tekintetében, mint a legpontosabb kiszolgálásról a nagyérdemű közönséget biztosítom.

Szíves pártfogásukat kiváló tisztelettel kéri:

**Várady Lajos**

temetkezési vállalkozó.

### Képes levelező-lapok nagy választékban.

Polgáriskolai tan-  
könyvek, rajzesz-  
közök és tanszerek  
s általában minden-  
féle iskolai cikkek  
kaphatók.

**Wolf Dezső**  
könyvnyomdája,  
könyv-, papir- és írószer-  
kereskedése  
**Kunszentmárton.**

Mindenféle könyv-  
nyomdai munkák a  
legszebb kivitelben  
gyorsan, pontosan  
és kifogástalanul  
készülnek.

### Képes levelező-lapok nagy választékban.